

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sé sedežem v Ljubljani.

Urejuje **František Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udóm brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca februarja. — Anton Žnideršič: Kako bi se dalo pomagati čebelarjem, ki čebelarijo z nepremakljivim satovjem? — Dopisi — Raznóterosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Občni zbor »Slov. čebelarskega društva.« — Inserat.

Čebelarjeva opravila meseca februarja.

Mesec janúvar privoščil je nam čebelarjem že nekoliko veselja. Videli smo v tem mesecu izletavati naše ljube čebele, slišali smo njih prijetno, nam čebelarjem tako ljubo brenčanje. Kako vesel je bil čebelar tega izleta, tega šumenja in brenčanja! Ako je pri takem izletu navzočih še toliko nečebelarjev, vsi gledajo, a ne vidijo in ne čutijo, kar vidi in čuti — čebelar!

Upam, da je v janúvarju vsak čebelar izpustil svoje čebele, da so izletele in se osnažile. Nekateri dnevi janúvarja, kakor 8., 9., 13., 14., 15. so bili prav topli in mirni, tako, da bi človek mislil, da smo v marcu ali aprilu, ali pa, da smo tam doli kje v Istri.

Ker bi je bil janúvar tako lep in topel, smemo upati, da tudi februar ne bode zaostal; ter nas bode i on razveseljeval z lepim vremenom, da bodo čebele lahko močno izletavale, ter v tem mesecu že prve obnožnice domu nosile*). — Pri izletavanji pa opazuj, dragi čebelar, svoje živalice, kajti že po izletavanji lahko poznaš, kakšna ljudstva imaš. Ako čebele veselo, čvrsto in srčno izletavajo, se postavljajo okoli izletalnice, molijo zadek kviško in pihljajo, ako snažijo panj, da nosijo iz istega mrtve čebele in drugo nesnago, —

*) Več čebelarjev je naznanilo, da so čebele že v prvi polovici janúvarja obnožno nosile, česar pa naj se čebelarji ne vesele preveč, kajti najbrže zima še-le prikima, in prezgodnje zaleganje more biti opasno. — Op. uredn.

je to dobro znamenje; tako ljudstvo je v redu, ono ima hrano in zdravo matico. Ako pa čebele klaverno, počasi prilezejo pred izletalnico, morda malo odletijo, pa se precej vrnejo ter žalostno lazijo po panjevi bradi in končnici, — tak panj je pa sumljiv, — zapomni si ga, da ga bodeš v pravem času pregledal in preiskal.

Ob prvih izletih začno čebele snažiti panj, ter nosijo z velikim trdom mrtve čebele iz njega. Po dve, tri pograbiijo mrtvo čebelo ter jo vlečejo iz panja. Dostikrat padejo z mrtvo čebelo na tla ter se zelo mučijo, da se z isto vzdignejo in zopet odletijo. S tem delom se zelo utrudijo. Čebele pa, katere že itak malo časa žive, omagajo tem hitreje, čem bolj se trudijo in delajo. Zato naj pa čebelar prihrani čebelam ta trud, ter naj sam, — in sicer med izletom — osnaži panj mrtvih čebel in druge nesnage. Čebele naj hranijo vso svojo moč za nabiranje medu in cvetnega prahu.

Meseca februarja začne matica staviti zalego. Čebele potrebujejo vsled tega več živeža in vode. Pazi toraj, da bodo imele čebele vsega zadosti; zlasti pazi letošnje spomlad, ker so lansko leto malo nabrale in jim nisi v jeseni medu dodal. Tudi vode potrebujejo čebele mnogo, da razmočijo strjen ali kristalizovan med in razmočijo strjen cvetni prah, da ga zamorejo pripraviti sebi in zalegi v živež. Ako primankuje čebelam vode, razgrizejo in zdrobijo kristalizovan med, spustijo ga na tla ter ga potem izmečejo iz panja. To je pa vendar škoda! Skrbi zato, dragi čebelar, da bodo imele čebele zadosti vode. Ako manjka v bližini čebelnjaka vode, ali tudi če je v bližini kaka reka, katera je čebelam celo nevarna, ker čebele, katere moraje od tam vodo nositi, vrže lahko veter v vodo, ki jih odnese za vedno — postavi pred čebelnjak posodo z vodo, ter vloži v isto nekoliko mahu ali deščic, da ne morejo čebele vtoniti. Vodi smeš pridejati tudi nekoliko soli, kajti tudi čebelam je potrebna in koristna sol, seveda le v prav majhni meri. Gotovo je že marsikateri čebelar videl, da so čebele srkale gnojnico, akoravno je bila čista voda v bližini. To pa edino le zato, ker ima gnojnica precej soli v sebi, katero čebele potrebujejo. Da se čebele privadijo posodi z vodo, položi v začetku na deščico košček medu; potem bodo vedno rade priletavale po vodo.

Ako bode februar gorak, potem smeš v tem mesecu tudi panje pregledovati in preiskovati, so li isti v redu t. j. ali imajo vsi matico, ali je ista vplemenjena in rodovita, ali imajo zadosti medu. Ako je zalega stavljen zdržema, t. j. da ni med zalego praznih celic, da je na sredi starejša zalega, od srede proti kraju pa vedno mlajša, okrog te pa jajčeka, — je to znamenje, da je matica zdrava, čvrsta in plodovita. Ako je pa zalega stavljen raztreseno, ter je med isto mnogo praznih celic, je to znamenje, da je matica stara in nerodovita. Zaznamovaj si ta panj! Ako pa dobiš v celicah po 2, 3, 4, 5, ali še več jajčec, ali že trotovo zalego v čebelinih celicah, je to znamenje, da ima ljudstvo trotovko, t. j. navadno čebelo-delavko, katera jajčeka leže. Tudi ta panj si zaznamovaj! Kaj Ti je storiti z zadnjima panjema, hočem Ti, dragi čebelar, povedati v prihodnji številki; za ta mesec zadostuje, da si jih pregledal in zapomnil, kakšna sta. Ako zapaziš, da

čebelam primankuje medu, daj jim eden ali dva polna satnika, ako ga imaš; ako ga pa nimaš, daj jim vsaj kuhanega sladkorja. Vzemi 4 kg sladkorja in 3 l vode, pusti da dobro zavre, ter daj mlačno čebelam, a zdaj le v velikih porcijah, po 1—2 kg naenkrat.

To vse, kar sem zdaj napisal velja pa le, ako bode februar lep in topel. Kaj pa če začne zima viti in mahati z repom, ker ni z glavo?! Potem velja za februar to, kar sem napisal za januar. Zapri dobro čebele, ter pusti jih v miru, Ti pa pripravljaj panje in okvirčke, ter beri in uči se teorije.

Čebelarški pozdrav!

Hinko Likar.

Kako bi se dalo pomagati čebelarjem, ki čebelarijo z nepremakljivim satovjem?

(Svetuje Anton Žnidaršič.)

Mnogo je čebelarjev po deželah, katere smo sprejeli v svoj delokrog, kateri so ali prestari, ali jim pa čas, razmere ali kaj enacega ne pripušča, da bi se lotili racijonealnega čebelarstva. Takih čebelarjev je sedaj pretežna večina, ostalo jih bo pa tudi ako mi z najboljšimi uspehi razširjemo racijonealno čebelarstvo.

Čebeloreja, ki jo opravljajo taki čebelarji pa gotovo ni racijonealna. Gospod urednik pravi v listnici uredništva o neki priliki, da se je društveni odbor posvetoval, kako bi se prišlo v okom načinu trganja pri nas, ker po celem svetu menda ne tlačijo zalege in medu skupaj kot tu. Tudi jaz sem že marsikdaj to premišljeval in prišel sem do misli, katera bi bila izvršljiva in bi se dala pri nas v kratkem času vpeljati.

Lansko leto vprašal sem nekega gosp. trgovca, ki je svoj čas dosti z medom in čebelami tržil, ako bi se dal med v satovju, ko ga iz panjev pobereмо kaj boljše iztržiti, kot stlačen. Odgovoril mi je takoj, ter me poučil, naj med nikakor ne prodajamo, ampak naj panje prezimimo in on mi bo preskrbel, da bomo za nje najmanj dvakrat toliko vdobili, ako jih prodamo kot prezimljene kranjske panje, kakor če jim sedaj čebele pomorimo ter med prodamo. Pisal sem mu, da so panji kateri se v našem kraju nahajajo zelo pomanjkljivo narejeni ter da ne bi bili radi pretenkega lesa, iz katerega se izgotovljajo, nikakor sposobni za razpošiljanje. Izrekel pa sem nado, da nameravamo vpeljati premakljivo satovje, ter da bi panje nalašč za razpošiljanje pripravili.

Odgovor ki sem ga na to svoje pismo prejel, slovi v prevodu:

Spoštovani gospod!

Poznam kranjske in koroške panje prav natanko, ker sem jih vsako leto razposlal nad 1000 komadov po železnici in po pošti na Nemško, Rusko v Alzacijo, v Švico, na Rumunsko, ja celo v Ameriko.

Razpošiljanje moral sem pa opustiti, ker nisem mogel v tem kraju potrebno število panjev vdobiti.

Vzlic tankih desk, pomankljivega dela in daljega odpošiljanja nisem imel nikdar zgube. Glavna stvar, da so čebele pridno rojile, obnesla se je vedno.

Čebele na okvirjih se težje prodajo in kmetje ne morejo v tem napredovati; ni mi bilo mogoče ljudi priučiti pravilnemu delu. Jaz Vam hočem pri prodaji kranjskih čebel rad pomagati in ne zahtevam za to nikake odškodnine — k večjem par panjev — ter sem prepričan, da boste napravili najboljšo kupčijo brez nevarnosti. Pomagal sem vže marsikateremu Kranjcu lepo svoto zaslužiti.

Henrik Thie v Wolfenbüttel-u kupuje skoraj vedno vsako množino medu in voska, obrnite se na njega. Podpis.

Ker ni bilo mogoče to preprijazno ponudbo in ta prelepi nasvet izvršiti, dal sem oglase v nekatere nemške liste, da prodajam kranjske čebele s kraljico pometene iz kranjskih panjev. Dasi sem bil te oglase prepozno priobčil, vendar sem dobil toliko naročil, da niti vseh izvršiti nisem mogel.

Stroški sicer, ki sem jih imel pri pobiranju, pripravih, oglasih itd. se sicer niso poplačali, dobil sem pa pri vsem tem obilo skušnje, zlasti pa prepričanje, da je mogoče našim čebelarjem, ako se vsa stvar v pravi tir spravi, denar s čebelami zaslužiti.

Način pa, žive čebele v jeseni odjemati, bil je tako mučen, da ne bi hotel nikomur tega priporočati.

Vsled moje skušnje prišel sem pa do ideje, ki jo hočem v naslednjem objaviti.

Ako hočemo, da bo tudi tak čebelar, ki ne more ali ne mara s premakljivim satovjem tako čebelariti kot čebelarimo mi, opomoremo mu lahko tem načinom:

Naše društvo dogovori naj se s tvrdko, ki izdeluje lesno blago, za ceno, po kateri bi oddajala kranjske ležeče panje, (vzemimo mero racijonelnih polokvirjev), ki so napravljeni ravno tako, kot panji z nepremakljivim satovjem samo da imajo v stranicah pod pokrovom dve zarezi, v kateri bi se trdno pribili satniki po določeni meri. Prednja končnica naj bi bila z žebli pribita, le pokrov in zadnja končnica pritrjena naj bi bila z vijaki. Take panje prodajala naj bi omenjena tvrdka po določeni ceni vsakemu, kdor bi jih naročil. Omeniti mi je še da bi morala tvrdka preskrbeti tudi povoščenje satnikov. Čebelar, ki bi dobil tak panj, ogrebel bi roj po takem načinu, kot v panj za nepremakljivo satovje in sploh bi bil način njegovega čebelarenja isti, kot je sedaj. Čebele delale bi pa satovje natanko po določeni srednji voščeni črti satnika, in v panju bi se dalo skoraj ravno tako čebelariti, kot v onem z okvirji.

Čebelar, ki bi imel tako napravljene panje, imel bi odprte različne poti, ne da bi mu bilo treba po slabi ceni med prodajati.

V jeseni prodal bi lahko, kadar bi čebele požvepljal med v satovju. Prirezal bi ob straneh sate ter vzdignil posamezni satnik cel iz panja. Gotovo bode za tak med dosti več iztržil v domačem kraju, v bližnjem mestu ali trgu, zlasti pa še, če vsak posamezen tak sat zavije v pergamenten

papir, ki se dobi v vsaki večji prodajalnici papirja po 2 kr. za vsak sat. Tudi bi lahko med iztrčal pri kakem bližnjem sosedu čebelarju, ki ima trčalnico (izmetalnico), oziroma pri prihodnji podružnici, ki se bode gotovo nabavila svojo trčalnico. Največji dobiček bo pa čebelar imel, če bo prodajal čebele v spomladi. Jaz mislim, da bi se taki panji dali še mnogo boljše prodati kot navadni, ker imajo prvič iste prednosti, kot panji s premakljivim satovjem, drugič pa iste prednosti za razpošiljanje, kot panji z nepremakljivim satovjem.

Panje z nepremakljivim satovjem prodajajo kranjski trgovski čebelnjaki v spomladi od 6 gld. 50 kr. naprej, panje s premakljivim satovjem pa od 8 gld. do 12 gld. postavljeno na bližnjo postajo. Panji, kakoršne jaz priporočam, dali bi se gotovo boljše prodati, kot sedanji panji z nepremakljivim satovjem, če se na primer spomnimo gornjega pisma in tam navedenih panjev.

Če jih pa prodamo tudi le po 6 gld. 50 kr. in če še pri tem 1 gld. 50 kr. na panj in druge stroške odpade, prodali bomo med, ako pustimo v jeseni panj z 10 kg medom, vendarle po 50 kr. kilogram.

Mi pa, ki nam je na tem ležeče, da pomagamo k procvitu našega čebelarstva, imeli bi pri tem zaslugo, da imajo naši čebelarji pri čebelarstvu boljši dobiček, in mislim, da bi tudi take čebelarje, ki se ne marajo racijonelnemu čebelarstvu priučiti, k temu privedli.

Najlepša priprava pa bi bilo to za čebelarsko zadrugo, katero bom v posebnem članku priporočal.

Pripomnja uredništva: Skoraj ob jednom s tem člankom prijeli smo od gosp. Ivana Bilca, čebelarja v Ilir. Bistrici, zgoraj omenjeni panj, ki ga je izdelal po Vašem navodilu in nasvetu. Pokazali ga bomo na občnem zboru (ki bo, kot je zadej naznanjeno 16. februarja) društvenikom. Prepričani smo, da bo marsikomu bolj všeč kot Gerštungov, čegar slik še nismo prejeli in toraj še popisa nismo mogli priobčiti, pa tudi bolj kot „avstrijski panj“, kojega nam bo opisal gosp. Jurančič, ali pa kot Pavlinov amerikanec z podolžnimi in amerikanec s povprečnimi okvirji, in to zavoljo pripravnosti in unanje oblike, pa tudi radi njegove majhne cene, kar bodo naši čebelarji zelo upoštevali. Vsekako je panj dober prehodnik od sedajnega načina čebelarenje do bolj racijonelnega, ker bo mogoče v njem veliko bolj praktično in z boljšim uspehom čebelariti, kot v navadnih kranjskih panjih, posebno, če bi se rabili, mesto samih satnikov, okvirji. Vendar mi, ki stojimo na trdnem stališču Gerštungove teorije in prakse, smo mnenja, da bo vališče premajhno ter da se čebele v njem ne bodo mogle tako razviti, kot v Gerštungovem panju. Ker pa je „Čebelar“ društven list in ima vsak društvenik pravico v njem svoje mnenje povedati in o tako važnih čebelarskih zadevah kot je n. pr. ravno odločitev in izbira panjev, staviti nasvete, priobčimo drage volje njih članke, iz katerih je razvidna blaga misel, pomagati k povzdigi čebeloreje, in v katerih je mnenje tako stvarno podprto, kot v Vašem tem-le članku. Marsikomu se kaj dopade, kar se drugemu ne, in kot doslej, čebelarili bodo čebelarji v različnih panjih, a bodo tudi uspehi različni; polagoma

bodo čebelarji sami vedeli ločiti dobro od slabega in boljše od dobrega. Namen in trdna volja pa nam bodi vsem, dospeti kdaj do popolnosti v naši stroki.

Dopisi.

Iz Trnovega poleg Ljubljane. Gospod urednik! Vem, da se še spominjate, kako sem vam pri Vašem obisku o sv. Jakobu pretečenega leta tožil o čebelnih izgubah, ki sem jih moral trpeti radi zanikernosti nekaterih brezvestnih medarjev. Izrekel sem tedaj strah pred gujilobo, ki je bil tudi popolnoma opravičen. Nečem Vas nadlegovati z obširnim popisom, kako sem izrezaval in se mučil z okuženimi panjovi. Povem le, da sem od sv. Jakoba pa do Vel. Šmarna izgubil nad polovico živali. Deloma je bila temu vzrok tudi čmerika na našem močvirji. Videli ste, g. urednik, kake krasne prve roje sem vsajal, a čmerika je lani silno medila, in cele gručice čebelic, ki so jo obirale so mi pomrle pred uljnjakom. Naša močvirna planjava je sicer izvrstna za čebele, zlasti ob času otave. Tedaj cvete tudi škrbinac (špehek), ki je sicer zelo meden, a dostikrat tudi čebele na njegovih ščeticah obnemorejo. Škrbinac je bil to leto zdrav, le čmerika je bila smrtonosna.

Bolje se je godilo pomladanskim poznim rojem, ki so bili za časa kostanja in lipe, ti so ostali zdravi. V prezimovanje sem priredil 61 plemenjakov. Lahnejših kot 24 kg nisem puščal; 25—27 kg jih je največ; tudi 33—38 kg tehtajo nekateri. Tudi s čebelami sem jih bogato naphal.

Tako upam srečno prezimiti in goreče pričakujem trenutka, ko zavlada pravica. Vsled ljubljanskih medarjev trpim škodo že 11 let; jeden teh se mi v pest smeje, češ: „Peter naj čebele doma priveže, pa ne bodo k meni letale.“ Moj Bog, kaka pravica je to!

H koncu še drobtinico veselejšega! Nekateri čebelarji se še gotovo spominjate, ko sem l. 1897. zapisal v „Kmetovalca“ par člankov o nesrečni dremavosti slovenskih „muharjev“; ako pa danes pomislim, kako se vse veselo oživlja, kako radi in veselo pristopajo naši tovariši k „Sloven. čeb. društvu“, mi je to v veselje in veliko tolažbo. Ravno danes — na novo leto — sem zvedel, kako slovenski čebelarji z upapolnimi voščili obilno na novo pristopajo. Le tako naprej! Bog živi in blagoslovi pošteno čebelarstvo!

Peter Pavlin.

Raznoterosti.

V eni sekundi napravi čebela s perutnicama 440 mahljajev, čmrlj 240, osa 110, kapusov belin 9, golob 8. Vsako sekundo preleti čelela 7 do 8 metrov.

Med in vosek se pridelata navadno v razmerju 25 : 1, to se pravi, da se pridelata povprečno na vsakih 100 kg medu 4 do 4¼ kg voska; v slabih letinah, ko je satovje po večjem prazno, se to razmerje seveda spremeni.

V čebelno celico gre okroglo 40 obnoženj, ki tehtajo pol grama. Jeseni zalijejo čebele cvetni prah z medom, da ne splesni ter se ne pokvari. Učeni čebelarji, ki imajo drage drobnogleda ali mikroskope, trdijo, da je v eni sami celici do 10 milijonov cvetnih praškov, ki so podobni okroglim jajčekom.

2 do $2\frac{1}{6}$ kg čebel, ki prezimujejo v čebelnjakih, potrebujejo v novembru 600 do 800 g, v decembru 700 do 900 g, v januarju 800 do 1000 g, v februarju 1100 do 1300 g, v marcu (z zalego) 1800 do 2000 g in v aprilu 2000 do 2400 g medu; čez zimo toraj 7 do 8 kg, poleg tega pa potrebujejo tudi za september in oktober okroglo po 1 kg medu. Skušnje so pokazale, da potrebujejo čebele, ki prezimujejo v temnih, mirnih in ne premrzlih prostorih 30 do 40 % manj hrane, kot one v čebelejakihi. Weygandt — sloveč čebelar — je z več poskusnjami dognal, da potrebuje čez zimo srednje močno ljudstvo v panju iz tankih desk v čebelnjaku 5·3 kg, v panju z dvojno steno 4 kg, v kleti samo 2·1 kg, v gorki sobi ali v zemlji celo le 2 kg medu.

Velikost čebel. Matica je 17 do 18 mm dolga, $4\frac{2}{10}$ do $4\frac{4}{10}$ mm debela, ter meri z razprostrtima perutnicama 23 do 25 mm; čebela je 12 do 14 mm dolga, $3\frac{8}{10}$ do 4 mm debela ima čez perutnice 22 do 23 mm; trot pa je 15 do 17 mm dolg, $4\frac{5}{10}$ mm debel ter meri čez razprostrte perutnice 27 do 30 mm.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 2. Pred kratkem sem pregledal svojih pet panjev in sem videl, da pri enem sede čebele že prav na konci satja. Ta panj ima sicer mlado matico, vendar mislim, da se sedaj čebele še niso mogle toliko zaleči, da bi že sedaj zasedale, ker je še prezgodaj in je bil jeseni izmed vseh najlažji. Kaj menite o tem panju? (J. Z. v K.)

Odgovor: Ker je bilo omenjenemu panju takoj pomoči potreba, odgovorili smo Vam z obratno pošto, vendar odgovarjamo temu vprašanju tudi v društvenem listu, ker je izmed naših č. društvenikov morebiti še kdo, ki je kot Vi začetnik v čebelarstvu in ne ve, kaj prezgodnje zasedanje zadej pomeni. — Odgovor je sicer prav kratek: čebele so lačne in skrajni čas je, jim dati medu. Ako je vreme toliko gorko, da čebele morejo prašiti, se jim da lahko z gorko vodo prav malo razredčen čist med, ako pa čebele ne morejo izletavati, pa naj se jim poklade na vsak način med v satovju, ker sicer čebele v nekaterih dneh onesnažijo satovje, ali drugače povedano — dobe drisko. Če ni medu v satovju, je za silo tudi gosto ukuhan cukar dober, ker so nam skušnje pokazale, da po njem ne postanejo zaprte čebele tako hitro grizave, kot po čistemu medu. Če zmanjka kakemu panju prezgodaj živeža, pokladati ga mu je treba v velikih deležih, sicer začne matica prezgodaj zalegati. Če čebele že izletavajo, pitati je vedno le zvečer, ako je pa prav zelo mraz, naj se dene v panj gorak kamen, da čebele tem lažje napravijo zvezo med satom ali koritcem. Treba bo nekaterim začetnikom „mesečna opravila“, katera svetuje g. Hinko Likar, pazno brati, kajti gotovo jih bo ta skušeni čebelar v septembru opomnil, kaj treba storiti, da čebele že januarja ne „cepajo“.

Listnica uredništva.

Gospod P. W. v M. (Štajersko): Hvala Vam! Poslali smo onim gospodom letošnji številki »Slov. čebelarja«. Tudi naše društvo bo imelo podružnice, vendar se bo pričelo s snovanjem teh z začetkom l. 1900., ko bo, kot za trdno upamo, osrednje društvo stalo na trdnih tleh. Razvija se tako lepo, da je veselje! — G. A. K. v S. (Štajersko): Prejeli Vaš list; odgovorimo po občnem zboru, ker se bomo takrat o teh panjih posvetovali. — G. G. J. v G.: Kot čebelar menda vendar ne bodeite verjeli, da bi bil naravni roj v januarju, ko se v najboljšem slučaju čebele takrat še le zalegati začno. Brali ste res v časopisu, pa kaj mislite, da si tudi kak čebelar ne more privoščiti kake nedolžne predpustne šale? Ko bi bil gosp. urednik dotičnega časnika čebelar, bi gotovo ne sprejel onega poročila, a človek ne more biti vse. Sicer pa se je itak poročalo pod zaglavljem: »Neverjetno za čebelarje«, samo manjkalo je opombe, da to ni bil prav za prav roj, ampak — raca. Včasih se pač primeri, da se izselijo čebele, če pridejo ob matico, v sosednji panj, ali pa, kadar jih črvi (veše) preženo, izlete iz panja do zadnje muhe z matico vred in se tudi kam vsedejo. Velikokrat pa jih požene lakota »s trebuhom za kruhom«, a to ni naravni roj, ampak roj, katerega imenuje Nemec »Hungerschwarm«, mi ga pa imenujmo za zdaj, dokler nam ne pove kak drug čebelar drugega imena — sestradanec, ker smo prepričani, da beseda »lačenpergar« ne pristojata takemu revčeku, čeprav je trdil nek muhast muhar, da je za časa njegovega čebelarjenja vse take roje s tem imenom obkladal. — Gosp. A. Ž. v Il. B.: Bravo! Le trdni ostanite pri sklepu, priti na občni zbor, bodeite videli, da bomo marsikatero pametno uganili, vsaj nas bo veliko! — Gg.: H. L. v Gr. in J. J. v A. (Štajersko): Pride vse na vrsto; če bo le mogoče že v prihodnji številki. — Dopisi in manjši članki drugih gg. dopisovalcev se bodo polagoma porabili; prosimo oprostena, če ni mogoče takoj. — Čebelarjem, ki nameravajo občnega zbora se udeležiti, kličemo: »Na veselo svidenje!»

Občni zbor „Slov. čebelarskega društva“

bo 16. februvarja ob 10. uri dopoldne v „Katol. Domu“ v Ljubljani (Turjaški trg) v dvorani, kjer je bil občni zbor c. kr. kmetijske družbe.

Na dnevnem redu bo med drugimi običajnimi točkami tudi posvetovanje o važnih čebelarskih zadevah.

Kranjske panje

po meri Gerstungovega medišča, iz 2 cm debelega lesa, znotraj pooblane, s 15 povoščenimi in pritrjenimi satniki, pokrov in zadnja končnica z vijaki pritrjena, po 1 gld. — s 15 okvirji po 1 gld. 20 kr.

Deščice

za okvirje, 6 mm debele in 25 mm široke, 65 m franko za 1 gld. Deščice, natančno prirezane za 50 Gerstungovih celih okvirjev franko za 1 gld. 50 kr., ali za 70 Gerstungovih polokvirjev za 1 gld. 50 kr. razpošilja

Ivan Bile, čebelar v Ilirski Bistrici.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku »Slov. čebelarja« Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.